

גמילות חסדים

כל העוסק בגמילות-חסדים —
זוכה לישב צלילו של הקדוש-
ברוך-הוא
(ירושלמי, תענית, ד)

ומידת החמלה ממי למד?

כותב ר' אריה בזכרונותיו:

"... זכרתי ימים מקדם משנת תרס"ה, שזכיתי בחסדי העליון יתברך שמו לעלות על אדמת הקודש ביפו. שיחרתי בראשונה את פני רבינו הר"א זצ"ל, וקיבלני בסבר פנים יפות, כדרכו בקודש לכל אדם. שוחחנו בדברי-תורה. אחרי תפילת "מנחה גדולה", יצא רבנו, כדרכו בקודש, לשוח בשדה, לצמצם מחשבותיו. ואני נלוויתי אליו. בדרך קטפתי איזה עשב או פרח. הודעו רבנו, ואמר לי בנחת: 'האמן תאמין לי שמימי נזהרתי לבלתי קטוף בלי תועלת עשב או פרח, שיכול לגדול או לצמוח, כי אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה האומר לו גדל! כל ציץ עשב אומר דבר, כל אבן לוחשת איזה סוד. כל בריה אומרת שירה'.
"הדברים שיצאו מלב טהור וקדוש, נחקקו עמוק בליבי ומאז התחלתי להרגיש ביותר את מידת החמלה על כל דבר".

מצווה זו — שלי היא

לכתו באחת מסמטאות ירושלים, סר אליו לפתע יהודי נצרך ופנה אליו שיעשה מו צדקה. מישמש ר' אריה בכיסו ולא מצא פרוטה... ביקש ר' אריה מהרב ברהם גנחובסקי שליווהו בדרכו, כי ילוונו עשר לירות. השיבו הרב חובסקי: "מדוע להלוות? הא לך הכסף ועשה בו כטוב בעיניך". סרב ר' אריה מר: "מצוה זו שנודמנה לידי שלי היא ואיני מוכן להחמיצה כלל וכלל..."

נשיקה לעצים

הרב דוד אמיתי

ישיבת אלון מורה

לפני כמה שנים, הלכתי ברחובות ירושלים. באחד מימי שבט החורפיים, ופגשתי את הרב ישראל אריאל, אף הוא מיצהר. שאלתי אותו: "ר' ישראל, אולי תספר לי דבר תורה מחזק לט"ו בשבט?". הרב ישראל אמר לי: "אספר לך סיפור שיחזק אותך יותר מכל דברי התורה שאוכל לומר לך".

וכך סיפר: "לפני כמה שנים השתתפתי בהרצאה של יוצא האצ"ל. לאחר ההרצאה ניגשתי לשוחח איתו, והוא אמר שהוא מכוללגריה. התפלאתי, כיון שבכולגריה לא נשארו הרבה יהודים דתיים. שאלתי אותו, והוא ענה שאכן, הוא הגיע מבית שכמעט לא ידע דבר על יהדות. לא פסח, לא שבת ולא חנוכה. שום דבר. רק פעם בשנה, באמצע החורף, היה אירוע מיוחד: סבתא היתה מזמינה את כל המשפחה לארוחת ערב חגיגית שבה אכלו הרבה פירות. בארוחות האלה היא סיפרה שהלילה הוא יום ההולדת של העצים, ולכבוד היום החגיגי, בחצות הלילה - העצים מנשקים זה את זה. הייתי אז ילד קטן, והשתוקקתי לראות את הנשיקות. התאמצתי מאוד והמתנתי עד חצות הלילה. ברגע המיוחל יצאתי החוצה בציפייה, אך לאכזבתי. לא ראיתי כלום. כל העצים נשארו במקומם. סיפרתי לסבתא שלא ראיתי שום דבר, והיא אמרה לי: "טיפשון שלי, בטח שלא. דע לך, רק העצים בארץ ישראל מתנשקים בלילה הזה... מאותו יום גמלה בלבי החלטה לעלות לארץ, ובסופו של דבר אכן עליתי, והנה אני פה".

וכך סיים הרב ישראל את סיפורו: "תראה כמה נפלא, יש יהודים שלא חנוכה ולא פסח שמרו עליהם, אפילו לא יום כיפור. רק ט"ו בשבט!".

זה מאיר הי"ד עמ' 9